

15) ΜΕΡΟΝ, ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φύλ. 526

Τιμή Φύλλου Δρχ. 1

Ἔτος ΚΒ΄.

Τηλ. 628.280

15 Σεπτεμβρίου 1967 (Π.Ο.Η.)

Γραφεία Κάνιγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

ΤΟ ΑΙΤΗΜΑ ΤΗΣ ΕΝΟΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΑΓΑΠΗΣ

Ἐν τῶν σπουδαιότατων ἢ μᾶλλον τὸ σπουδαιότατον τῶν αἰτημάτων τῆς Ἀρχιερατικῆς προσευχῆς τοῦ Κυρίου, ἦν ἀπέτεινε πρὸς τὸν Οὐράνιον Αὐτοῦ Πατέρα ὀλίγον πρὸ τοῦ Πάθους Του ἐν τῷ κήπῳ τῆς Γεθσημανῆ, εἶναι τὸ αἶτημα τῆς ἐνότητος καὶ τῆς πρὸς ἀλλήλους ἀγάπης τῶν ἀνθρώπων.

«Πάτερ ἅγιε, τήρησον αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί Σου, ἵνα ὦσιν ἐν, καθὼς ἡμεῖς ἐν ἐσμέν» (Ἰωάν. ΙΖ΄ 11, 22).

Μέγα, μέγιστον ἀγαθὸν ἡ ἐνότης!

Ἐξ αὐτῆς ἐξαρτᾶται ἡ πρόοδος καὶ ἡ εὐημερία τῶν ἀτόμων, τῶν οἰκογενειῶν, τῶν ἐθνῶν, τῆς ἀνθρωπότητος ὁλοκλήρου.

Δυστυχῶς ὅμως εἶναι ἀνέφικτον ἀγαθόν, καθότι πάντοτε ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων ἕως σήμερον οἱ ἄνθρωποι ἀλληλοσυγκρούονται, ἀλληλομισοῦνται καὶ ἀλληλοεξοντώνονται παρὰ τὰ εἰρηνιστικὰ συνθήματα τῶν σοφῶν τῆς ἀρχαιότητος κατ' ἀρχὰς καὶ τὴν εἰρηνοποιὸν ἐπίδρασιν τῆς χριστιανικῆς θρησκείας ἐπὶ τοὺς λαοὺς βραδύτερον. Ὁ σάραξ τῆς διχονοίας καὶ τῆς διαιρέσεως κατέφαγε τὰ ἔθνη καὶ τὰς κοινωνίας καὶ ἐχώρισε τὴν

ταλαίπωρον ἀνθρωπότητα εἰς ἀντιμαχόμενα στρατόπεδα, ἔτοιμα ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν νὰ ἔλθουν ἀντιμέτωπα καὶ νὰ ἀρχίσουν τὴν ἀνθρωποσφαγὴν.

Πόλεμοι καὶ ἀκοαὶ πολέμων, διχασμοὶ καὶ ἀκαταστασίαι κυριαρχοῦν μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων. Οὐδεὶς φιλοσοφεῖ ἐπὶ τῶν ὀλεθρίων ἀποτελεσμάτων τῶν πολέμων καὶ τῆς ἐξ αὐτῶν προκυπτούσης ἀπωλείας ἀνθρωπίνων ὑπάρξεων καὶ καταστροφῆς πολιτισμῶν.

Οὐδεὶς ἐργάζεται διὰ τὴν εἰρήνευσιν καὶ τὴν δημιουργίαν δεσμῶν εἰλικρινοῦς ἀγάπης καὶ συμπνοίας μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων. Ἀλλὰ καὶ ἂν τοιαῦται προσπάθειαι καταβάλλονται τὸ ὑπόβαθρον εἶναι τὸ συμφέρον καὶ ἕτεροι ἰδιοτελεῖς σκοποί, οἵτινες παρακωλύουν τὴν ἀνάπτυξιν σχέσεων ἀληθοῦς καὶ ἀνυποκρίτου ἀγάπης καὶ ἐνότητος. Πάντα ταῦτα ἀποτελοῦν θλιβεράν διαπίστωσιν, ἀλλὰ καὶ πραγματικότητα.

Ὑπὲρ πᾶν ἄλλο τι εἶναι ἀνάγκη ἐπιτακτικῇ «ἐν ταῖς ἀσχάταις ταύταις ἡμέραις» νὰ καλλιεργηθῇ τὸ πνεῦμα τῆς ἀγάπης καὶ ἐνότητος εἰς τὰ ἔθνη καὶ ἰδιαιτέρως ἐν τοῖς

κόλποις τῆς ἐκκλησίας.

Ἡ Ἀγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία διδάσκει τὸ «ἀγαπᾶτε ἀλλήλους» καὶ ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν» εἶναι ἡ μόνη, ἥτις θὰ δυνήθῃ νὰ ἀπαλύνῃ καὶ λεπτύνῃ καὶ ἐξευγενίσῃ τὰς ἀνθρωπίνους καρδίας, νὰ πληρώσῃ ταύτας αἰσθημάτων ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον καὶ νὰ καλλιεργήσῃ τὸ πνεῦμα τῆς θυσίας ὑπὲρ τῆς ἐξυπηρετήσεως καὶ βοηθείας τῶν ἄλλων. «Ἐν τούτῳ γινώσκονται πάντες, ὅτι ἐμοὶ μαθηταὶ ἐστε, ἐὰν ἀγάπῃν ἔχητε ἐν ἀλλήλοις», διεκήρυξαν τὰ ἀψευδέστατα χεῖλη τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας. Ὁφείλομεν, ὅθεν, πάντες οἱ ἀγαπῶντες τὸν Σωτῆρα Χριστὸν καὶ ἀνήκοντες εἰς τὴν Ἀγίαν Του Ἐκκλησίαν νὰ ζῶμεν τὴν ἀγάπην ἐν πάσῃ τῇ πληρότητί της, νὰ τὴν καταστήσωμεν βίωμα καὶ ἀναπνοὴν τῆς ἡμετέρας ψυχῆς, διότι κατὰ τὸν Ἱερὸν Χρυσόστομον «οὐδὲν ἴσον ἢ μεῖζον τῆς ἀγάπης».

Πρὸς τούτοις, ἔχομεν χρέος ἱερὸν τὴν ἀγάπην ταύτην πρὸς τὸν πλησίον νὰ ἐμπνεύσωμεν εἰς πάντας, τοὺς ἐγγύς καὶ τοὺς μακρὰν ἀγωνιζόμενοι παντὶ σθένει, ὅπως πάντες οἱ ἄνθρωποι γίνωσι «διδασκτοὶ Θεοῦ». Ἡ καλλιέργεια τοῦ πνεύματος τῆς ἀγάπης καὶ ἐνότητος θὰ ἔχῃ ὡς συνέπειαν τὴν εἰρηνευσιν τῶν ἀτόμων, οἰκογενειῶν καὶ ἔθνων καὶ τὴν δημιουργίαν ἀγαθῶν καὶ εἰρηνικῶν σχέσεων μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ ἡμετέρα Σύνοδος τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος θέλουσα νὰ διδάξῃ εἰς τὸ ἑαυτῆς Ποίμνιον τὴν πρὸς ἀλλήλους ἀγάπην καὶ ἐνότητα ἐδέξατο κατ' αὐτὰς εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Παλαιοῦ Ἑορτολογίου, τὸν θεοφιλέστατον Ἐπίσκοπον Ἀστορίας, κ. Πέτρον ὡς ἀντεπιστέλλον Μέλος καὶ Ἐξαρχον Αὐτῆς, ἐν Ἀμερικῇ κατόπιν αἰτήσεως τοῦ ἰδίου, ἐπ' ἀγαθῇ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν.

Καλοῦμεν, ὅθεν, ἅπαντας εἰς ἀγάπην καὶ ἐνότητα. Καλοῦμεν πάντας τοὺς Ὁρθόδοξους χριστιανούς τοὺς ἀκολουθοῦντας τὸ Πά-

τριον ἑορτολόγιον πλησίον ἡμῶν, ἵνα ἀποτελέσωμεν χάριτι Θεῆα μίαν πανίσχυρον φάλαγγα σθεναρῶς ἀγωνισθησομένην κατὰ τῶν δυνάμεων τοῦ σκότους, τῆς ἀθεΐας, τοῦ ὕλισμοῦ, τοῦ κομμουνισμοῦ, τῆς ἀναρχίας, τῆς ἀντεθνικῆς καὶ ἀντιχριστιανικῆς τακτικῆς καὶ προπαγάνδας. Προσέτι, καλοῦμεν ὡς Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι χριστιανοί, ἐχόμενοι στερεῶς τῶν δογμάτων τῆς ὁρθῆς πίστεως καὶ τῶν εὐσεβῶν παραδόσεων, καλοῦμεν ἅπαντας τοὺς καινοτόμους, τοὺς νεωτεριστὰς καὶ ὅλως ἀντικανονικῶς, παρνόμως καὶ αὐθαιρέτως εἰσαγαγόντας τὸ Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ λατρείᾳ, ἀλλὰ καὶ πάντας τοὺς ἑτεροδόξους χριστιανούς, οἵτινες ἀπεσχίσθησαν τῆς μιᾶς, Ἀγίας, Ἀποστολικῆς καὶ Καθολικῆς Ἐκκλησίας, δημιουργήσαντες ἰδίαις Ἐκκλησίαις μετὰ πλάνας καὶ κακοδοξίας, «ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμός».

Δι' ἐλπίδος ἀγαθῆς ἔχομεν, ὅτι ἐγγύς ἐστιν ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν «γενήσεται μία ποίμνη, εἰς ποιμήν».

Ἄς ἐργασθῶμεν ὅλοι μετὰ ζήλου κατ' ἐπίγνωσιν ὑπὲρ τῆς ἐπιτεύξεως τῆς ποθητῆς ταύτης ἐνότητος ἢ ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν, ἐπ' ἀγαθῇ τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἡ Ἀγία καὶ Ὁρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία διετήρησεν ἀνόθευτον καὶ ἀμιγῇ τὴν διδασκαλίαν τοῦ χριστιανισμοῦ, ὡς ταύτην παρά τοῦ Χριστοῦ, τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, καὶ τῶν Πατέρων παρέλαβε χωρὶς νὰ μεταβάλῃ ἐν ἰῶτα ἢ μίαν κεραίαν. Εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ὡς διακατέχουσιν τὴν Ἀλήθειαν ὀφείλουν νὰ ἐνταχθοῦν πάντες, προκειμένου νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς των, διότι ἄνευ ὁρθῆς πίστεως οὐδεὶς δύναται νὰ σωθῇ.

Ἄς προσευχηθῶμεν θερμῶς ὑπὲρ τῆς ἐνότητος τῶν τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν, διότι εἶναι θέλημα τοῦ Θεοῦ ἡ Ἐκκλησία νὰ μείνῃ μία καὶ ἀδιάσπαστος, ὡς ἐνδότατος καὶ ἐνιαῖος ὑπάρχει ὁ μεταξὺ Πατρὸς καὶ Υἱοῦ δεσμός: «ἵνα ὧσιν ἐν καθῶς ἡμεῖς ἐν ἑσμεν».

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΙΕΡΕΩΝ

Ἀγάπη θερμὴ πρὸς τὸν Χριστὸν

Τὸ πρῶτον ἐκ τῶν πνευματικῶν προσόντων, τὰ ὁποῖα ὀφείλει νὰ ἔχη ὁ ἀληθὴς ποιμὴν εἶναι ἡ θερμὴ ἀγάπη πρὸς τὸν Κύριον, ἡ ὁποία δὲν πρέπει νὰ ἐκδηλοῦται διὰ λόγων μόνον, ὥς ἡ τοῦ Πέτρου, ὅστις ἐνῶ προφηγοῦντος ἐβεβαίωσεν τὸν Κύριον «τὴν ψυχὴν μου ὑπὲρ Σοῦ θήσω» καὶ ὕστερον ἤρνεϊτο τρεῖς αὐτόν, ἀλλὰ ὥς ἡ τοῦ Παύλου, ὅστις ἀπεδείκνυε τὴν ἀγάπην αὐτοῦ δι' ἔργων. Ἡ διὰ λόγων μόνον ἀγάπη εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι καὶ φαινομενικὴ καὶ ἐπιπόλαιος. Ὁ Πέτρος π.χ. ὅταν ἐξηλώθη αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Κυρίου «ὅπου ἐγὼ ὑπάγω οὐ δύνασαι με νῦν ἀκολουθῆσαι, ὕστερον δὲ ἀκολουθήσεις με» (Ἰωάν. 13,36) ἀπήντησε: «διὰ τί οὐ δύναμαι Σε ἀκολουθῆσαι; Τὴν ψυχὴν μου ὑπὲρ Σοῦ θήσω» (Ἰωάν. 13,37). Καὶ μόνον ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τῆς φωνῆς τοῦ ἀλέκτορος ἐνεθυμήθη τὴν προφητείαν τοῦ Κυρίου ὅτι θὰ ἤρνεϊτο αὐτόν καὶ «ἐξελθὼν ἔκλαυσε πικρῶς» (Λουκᾶ, 22,66). Τὸ γεγονός τοῦτο ἀκριβῶς ἠνάγκασε τὸν Κύριον μετὰ τὴν ἀνάστασιν νὰ καλέσῃ αὐτόν ἰδιαιτέρως τρεῖς εἰς τὸ ποιμαντορικὸν ἄξιωμα, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου διὰ τῆς ἀρνήσεως ἐξέπεσε καὶ νὰ ἀποκαταστήσῃ αὐτόν αὐθις διὰ τῆς ἐντολῆς «βόσκει τὰ ἀρνία μου, ποιμαίνει τὰ πρόβατά

μου, βόσκει τὰ πρόβατά μου» (Ἰωάν. 21,15-17). Ὁ Ποιμὴν λοιπὸν δὲν ὀφείλει νὰ ἐκδηλώσῃ τοιαύτην ἀγάπην ὥς τὴν τοῦ Πέτρου, διὰ λόγων μόνον, ἀλλὰ ἀγάπην ὥς τὴν τοῦ Παύλου, ὅστις λέγει ἐν τῇ πρὸς Ρωμαίους (8,35) «τίς ἡμᾶς χωρίσει ἐκ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ; θλίψις ἢ στενοχωρία, ἢ διωγμὸς ἢ λιμὸς ἢ γυμνότης ἢ κίνδυνος ἢ μάχαιρα; Καθὼς γέγραπται... πέπεισμαι γὰρ ὅτι οὔτε θάνατος, οὔτε ζωὴ, οὔτε ἀγγελιοί, οὔτε ἀρχαί, οὔτε δυνάμεις, οὔτε ἐνεστώτα, οὔτε μέλλοντα, οὔτε ὕψωμα, οὔτε βάθος, οὔτε τις κτίσις ἐτέρα δυνήσεται ἡμᾶς χωρίσαι ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν». Ὁ ἔχων λοιπὸν καὶ ἐκδηλῶν θερμὴν ἀγάπην πρὸς τὸν Κύριον καὶ ἀρχιποιμένα Χριστὸν τολμᾷ τὰ πάντα καὶ εἶναι ἔτοιμος πρὸς πᾶσαν αὐτοθυσίαν καὶ αὐταπάρνησιν, ὁμοίαν πρὸς ἐκείνας, ἃς ἐπεδείξαντο οἱ μάρτυρες. Ἐνῶ ἀντιθέτως ὁ ἐπίπλαστον τοιαύτην ἔχων ὁρρωδεῖ ἐνώπιον παντός κινδύνου, καὶ τοῦ ἐλαχιστοτέρου ἀκώμῃ, καὶ εἶναι ἔτοιμος νὰ ἀρνηθῇ καὶ αὐτὸν τὸν Χριστόν, ὅπως συνέβη εἰς πολλοὺς ὀλιγοπίστους Χριστιανούς κατὰ τοὺς διωγμοὺς ἀποδυσπετήσαντας πρὸ τῶν κινδύνων.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΜΟΝΑΣΤΙΚΗΣ ΒΙΟΤΗΣ

«Φῶς μὲν Μοναχοῖς ἄγγελοι,
φῶς δὲ κοσμηκοῖς Μοναχοί».

Μέρους 33ον

ὑποστηρίζεται κατὰ κόρον ὑπὸ τῶν πολεμίων τοῦ Μοναχικοῦ ἰδεώδους, ὅτι οὐδὲν οἱ Μοναχοὶ προσφέρουν εἰς τὴν κοινωνίαν, ἀλλ' ὅτι φιλαύτως καὶ ἐγωϊστικῶς προσπαθοῦν νὰ σώσουν μόνον τὸν ἑαυτὸν των.

Καὶ τοῦτο ἀποτελεῖ μέγα, μέγιστον σφάλμα.

Ὁ Μοναχὸς ἐν τῷ χριστοκεντρικῷ μυστικισμῷ του, τῇ ἐνώσει μετὰ τοῦ Θεοῦ καὶ τῷ ἐσωτερικῷ ἀγωνίᾳ πρὸς τελειώσειν καθίσταται διδάσκαλος τῶν ἄλλων, οὐχὶ διὰ λόγων σοφίας καὶ διαθέσεως κηρυκτικῶν προσόντων καὶ ἱκανοτήτων, ἀλλὰ διὰ τοῦ σιωπῶντος παραδείγματός του.

Ὁ Μοναχὸς ἀγωνιζόμενος νὰ ἐξομοιωθῇ τοῖς ἀγγέλοις καὶ νὰ ἀνέλθῃ πνευματικῶς, ἀναβιβάζει σινάμα καὶ τοὺς ἄλλους. Προσεύχεται, στενάζει, κλαίει. Καὶ δὲν κλαίει μόνον διὰ τὴν ἰδικήν του σωτηρίαν, ἀλλὰ καὶ τοῦ πλησίον του καὶ πάντων τῶν ἀνθρώπων.

Ὁ τῆς Κλίμακος Ἰωάννης τὸ τονίζει, ὅτι ὁ τέλειος Μοναχὸς διακαίεται ὑπὸ τοῦ φλογεροῦ ζήλου τῆς σωτηρίας πάντων.

Βεβαίως, ὁ ἀρχάριος Μοναχὸς, ὁ ἀγωνιζόμενος εἰσέτι ὑπὲρ τῆς ἀποβολῆς τῶν «φεκτῶν» παθῶν, ἅτινα ἐμφωλεύουν ἐν αὐτῷ, πῶς νοεῖται νὰ μεριμνᾷ διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἄλλων, καθ' ἣν στιγμήν δὲν ἔχει κόμην οὔτε θῆμα πρὸς πνευματικὴν κάθαρσιν, ἀναγέννησιν καὶ εἰσὶν ἐσωτέραν ἐν Χριστῷ μυστικῆς, ὑπερκοσμίου καὶ Ἀγγελικῆς πολιτείας;

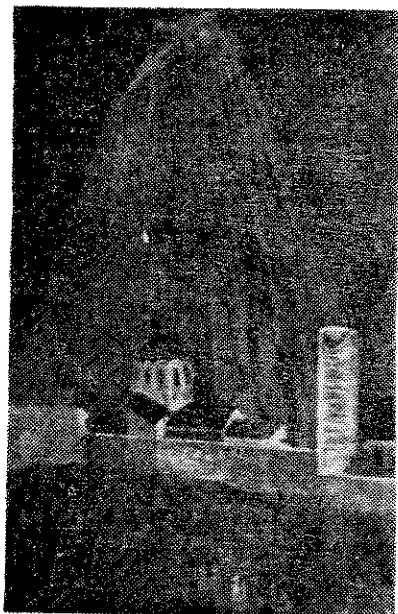
Τί φῶς νὰ μεταδώσῃ ὁ μὴ ἐγκρύπτων ἐν ἑαυτῷ οὐδὲ ἀκτίνα πνευματικοῦ φωτός; Τί χάριν νὰ μεταδώσῃ ὁ ἐστερημένος παντελῶς τῆς χάριτος καὶ Δωρεᾶς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος; Τοῦναντίον, ὁ τελειούμενος ἐν ἀρεταῖς Μοναχὸς δύναται νὰ φωτίσῃ, νὰ σώσῃ καὶ νὰ τελειοποιήσῃ καὶ ἄλλους. «Φῶς μὲν Μοναχοῖς ἄγγελοι, φῶς δὲ κοσμηκοῖς Μοναχοί».

Οἱ λόγοι δέρουν πολλάκις τὸν ἀέρα ἀνωφελῶς, ἐνῶ τὸ παράδειγμα ὁμιλεῖ πάντοτε καὶ κηρύττει εὐγλωττῶς.

Ἡ ἀγία ζωὴ εἶναι τὸ λαμπρότερον παράδειγμα, εἶναι φῶς. «Τί δ' ἔστι χριστιανός; θίος λάμπων, μὴ δὲν ἔχων ἐσκοτισμένον», λέγει ὁ ἱερός Χρυσόστομος. Πόσῳ δὲ μᾶλλον Μοναχός;

Ἄς προσπαθοῦν, ὅθεν, πάντες οἱ τὴν Μοναχικὴν πολιτείαν καὶ ἀγγελολίμῃτον διαγωγὴν ἀσπασάμενοι, ἃς προσπαθοῦν νὰ γίνωνται φῶς, ὅπου καὶ ἂν εὐρίσκωνται.

Οὕτω ἐν τῇ Β' τοῦ Χριστοῦ Παρουσίᾳ δὲν θὰ λάβουν μόνον τὸν ἀμαράντινον στέφανον τῆς ἀσκήσεως καὶ τοῦ τῇ προαιρέσει μαρτυρίου, ἀλλὰ καὶ τὸν στέφανον τῆς ἱεραποστολῆς παρὰ τῶν παναχράντων χειρῶν τοῦ Κυρίου, ὅστις διεκήρυξε τοὺς ἀθανάτους ἐκείνους λόγους καὶ τοσοῦτον διεγερτικὸς πρὸς πνευματικὴν ἐργασίαν: «ὅς δ' ἀμποιήσῃ καὶ διδάξῃ, οὐ τοὺς μέγας κληθήσεται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν».

Ἡ ἐν τῷ οὐρανῷ ἐμφάνισις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ περὶ τὸ μεσονύκτιον τῆς 13-14 Σεπτεμβρίου 1925 κατὰ τὸ παλαιὸν ἐορτολόγιον ἐν ὥρᾳ ὁλονυκτίου ἀγρυπνίας, ἀνωθεν τοῦ ἐν Ἀθήναις ναϊδρίου Ἀγ. Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου παρὰ τὸν Χολαργόν.

Στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν πανήγυριν τοῦ Γενεθλίου τοῦ Τιμίου Προδρόμου εἰς τὴν ὁμώνυμον Ἱ. Μονὴν Λουτρακίου. Ὁ Σεβ. Σαλαμίνος κ. Γερώντιος διακρίνεται ἐν μέσῳ τοῦ Ἱ. Κλήρου.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Οἱ ἡμεροδείκται τοίχου καὶ τσέπης τοῦ ἔτους 1968 ἐξετυπώθησαν ἐφέτος μὲ πλουσίαν καὶ ἐκλεκτὴν ὕλην.

Παρακαλοῦνται ὅθεν οἱ ἐφημέριοι καὶ οἱ Πρόεδροι τῶν ἐνοριῶν Κοινοτήτων καὶ παραρτημάτων Ἑλλάδος καὶ ἐξωτερικοῦ ὅπως διαβιβάσωσι ἀμέσως τὰς παραγγελίας τῶν.

Τιμαὶ ἡμεροδεικτῶν τοίχου ὀρχ. 10
Τιμαὶ ἡμεροδεικτῶν τσέπης ὀρχ. 3

Στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν πανήγυριν τῆς Μεταμορφώσεως εἰς Κυψέλην. Διακρίνεται ὁ Σεβ. Ἀστωρίας κ. Πέτρος ἐν μέσῳ τοῦ Ἱερατείου.

ΤΟ ΤΡΙΑΔΙΚΟΝ ΤΗΣ ΘΕΟΤΗΤΟΣ ΕΝ ΤΗ Κ. ΔΙΑΘΗΚΗ

ΜΕΡΟΣ ΙΟον

Βεβαίως ὅλα τὰ παρατεθέντα χωρία τῆς Π.Δ. δὲν ἀναφέρουσι σαφῶς τὸ τριαδικὸν τῆς θεότητος καὶ διὰ τοῦτο οἱ Ἑβραῖοι δὲν ἠδυνήθησαν νὰ συναγάγουν τοῦτο ἐξ αὐτῆς· ἀλλὰ μετὰ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ Κυρίου, διὰ τῆς διδασκαλίας καὶ τοῦ βίου του ἐχύθη πλήρης φῶς εἰς ὅλους τοὺς τύπους καὶ τὰς ἀλλαγὰς τῆς καὶ εἰς ὅσα αἰνιγματωδῶς καὶ σκιωδῶς ἐκεῖ ἐδιδάχθησαν. Καὶ διὰ νὰ μὴ μακρυγορῶμεν θὰ φέρωμεν ὀλίγα χωρία ἐκ τῆς Κ.Δ., διὰ νὰ δεῖξωμεν πῶς διαστρέβλωσις ἐν τῇ διανοίᾳ τῶν χιλιαστῶν ὑπάρχει, διὰ νὰ λέγουν περὶ τῆς ὑπερφυστικῆς ταύτης ἀληθείας, τῆς ἀποκαλυφθείσης εἰς τὸν κόσμον, τὴν ὁποίαν τόσον ἐντόνως ἀρνοῦνται, ὥστε περὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος νὰ παραθέχωνται καὶ νὰ διακηρύττουν, ὅτι τὸ περὶ αὐτῆς δόγμα «ἀτιμάζει καὶ ὀνειδίζει τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ». (Καταλλαγή σ. 112) καὶ ὅτι «οὐδέποτε διεκηρύχθη διδασκαλία περισσότερον ἀπατηλὴ ἀπὸ τὴν διδασκαλίαν τῆς Τριάδος» (αὐτόθι σ. 107). Καὶ ὅμως ἡ διδασκαλία αὕτη ἐκηρύχθη ἀπ' αὐτὸν τὸν Κύριον καὶ παρελήφθη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας διὰ τῶν Ἀποστόλων.

Ὁ Κύριος ἀποστέλλων τοὺς μαθητάς του μετὰ τὴν Ἀνάστασιν Του εἰς τὸν κόσμον διὰ νὰ κηρύξωσι εἰς τὰ ἔθνη τὸ Εὐαγγέλιον ζητεῖ ἀπ' αὐτοὺς νὰ διδάξωσι τὴν βασικὴν διδασκαλίαν περὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος καὶ εἰτα βαπτίσωσι τοὺς πιστεύοντας εἰς τὸ δόγμα τοῦτο. Διὰ τοῦτο λέγει: «Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος» (Ματθ. κη' 19). Ἡ παράθεσις αὕτη τῶν τριῶν προσώπων ἐν ὁμοτιμίᾳ δὲν δεικνύει σαφέστατα τὴν περὶ Ἁγίας Τριάδος διδασκαλίαν τοῦ Κυρίου, ἐν ὀνόματι τῆς ὁποίας θὰ ἐδίδετο εἰς τὰ μαθητευόμενα ἔθνη ἡ πνευματικὴ τῶν ἀναγέννησις; Οἱ σημερινοὶ ἀντιτριαδῖται, ἔχοντες περισσότερον θρόσος ἀπὸ τοὺς τῶν πρώτων αἰώνων, θέλουν νὰ ἐξοβελίσουν τὴν ρῆσιν ταύτην τοῦ Κυρίου, τὴν ὁποίαν διεφύλαξεν ὁ Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος καὶ διακηρύττουν ὅτι αὕτη εἶναι παρεμβόλιμος. Ἄλλ' ἡ ἰδέα αὕτη εἶναι ἀσύμφορος, διότι οὐδεὶς κωδὶς ὑπάρχει, εἰς τὸν ὁποῖον νὰ λείπῃ ἡ φράσις αὕτη τοῦ Κυρίου. Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ παραδεκτὴ ἡ γνώμη αὕτη περὶ φράσεως, ἡ ὁποία εἶναι γνησιωτάτη; Ἄλλ' ἡ ἰδέα αὕτη τῶν ἀντιπρονοούντων προέρχεται ἀπὸ τὸ γεγονός, ὅτι ὅλοι αἱ ἀρνήσεις τῶν περὶ τοῦ Τριαδικοῦ τῆς Θεότητος θραύονται πρὸς τῆς διακηρύξεως ταύτης τοῦ Κυρίου εἰς τὴν σημαντικωτάτην διὰ τὴν ὑπόστασιν τῆς Ἐκκλησίας ὥραν πρὸς τῆς Ἀναλήψεώς του.

Ἐπίσης τὸ Τριαδικὸν τῶν προσώπων ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὴν εὐχὴν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου «ὁ Χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς καὶ ἡ κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μετὰ πάντων ἡμῶν» (Β' Κορ. ιγ' 13) καὶ ἀπὸ τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου «κατὰ πρόγνωσιν Θεοῦ Πατρὸς ἐν ἁγιασμῷ Πνεύματος, εἰς ὑπακοὴν καὶ ραυτισμὸν αἱ-

ματος Ἰησοῦ Χριστοῦ» (Α' Πέτρου κ' 1). Ποῦ εἶναι λοιπόν, ὅτι οὐδέποτε ἐδιδάχθη ἡ διδασκαλία περὶ Ἁγίας Τριάδος, ἐν ᾧ αὐτὴν ἐδίδαξεν ὁ Κύριος; Ποῦ δὲ εἶναι, ὅτι οἱ Ἀπόστολοι ἐδίδαξαν τὴν ἀλήθειαν, ἀλλ' ἐνεργεία τοῦ Διαβόλου ὑπερῆφανοι κληρικοὶ διέστρεψαν αὐτὴν διὰ νὰ δεῖξουν ἑαυτοὺς σοφωτέρους τῶν Ἀποστόλων; (Καταλλαγή σ. 106). Βλέπομεν, ὅτι ὁ κύριος καὶ οἱ δύο Ἀπόστολοι παραθέτουν ἐν ἰσοτιμίᾳ καὶ τὰ τρία πρόσωπα τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ἄλλ' ἐκτὸς τῶν χωρίων τούτων τῶν τόσον σαφῶς περιεχόντων τὴν ὑπερτάτην ταύτην διδασκαλίαν, ὑπάρχουν πλείστα χωρία εἰς τὴν Κ.Δ. μαρτυροῦντα τὴν ἀλήθειαν ταύτην καὶ διὰ τῆς διδασκαλίας περὶ τῆς θεότητος τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ὁμολογουμένως πρέπει νὰ ἀποδώσωμεν κακεντρεχῆ ἀντίληψιν εἰς πάντας τοὺς σημερινοὺς ἀνιτριαδῖτας διὰ τὴν ἐκουσίαν τῶν τύφλων πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Ὅμοιοι πρὸς τοὺς Ἰουδαῖζοντας πρώτους χριστιανούς, οἱ ὁποῖοι ἀπέκτησαν πᾶσαν ἰδέαν περὶ Ἁγίας Τριάδος καὶ ἐκλήθησαν διὰ τοῦτο ἀνιτριαδῖται, καὶ αὐτοὶ τίθενται εἰς τὴν αὐτὴν γραμμὴν, διότι ἠθέλησαν ὅλοι νὰ ἀναστηλώσουν τὴν λατρείαν τοῦ Ἰεχωῦά τῶν Ἰουδαίων παραδεχόμενοι οἱ μὲν παλαιοί, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ εἰς τῶν προφητῶν ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ, οἱ δὲ νέοι οἱ Σπουδασταὶ τῶν Γραφῶν ὅτι εἶναι τὸ πρῶτον κτίσμα. Ἄλλ' αἱ ἰδέαι αὗται δὲν διδάσκονται πρώτην φοράν· τοὺς ἐδίδαξαν ὅλοι οἱ Ἑβραῖοι χριστιανοὶ ὁρμώμενοι ἀπὸ τὴν Π. Διαθήκην καὶ φιλοδοξοῦντες νὰ ἐπαναφέρουν τὸν Ἰουδαϊσμὸν διὰ νὰ ἀναμέλουν καὶ πάλιν νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν κόσμον ὁ Μεσίας διὰ νὰ ἰδρῶσιν τὴν ἐπιγείον του βασιλείαν.

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ

Σ' ἓνα ἀγροτόσπιτο, κάποιο σούρουπο τοῦ καλοκαιριοῦ, ἓνας περαστικὸς ἱεροκλήρυκας γινόταν δεκτὸς μετὰ χαρὰ. Τοῦ ἐτοιμάσανε ἓνα λιτὸ δείπνο μετὰ κρίθινο φαμί, αὐγά καὶ τυρί.

Ὁ ἄνθρωπος, προτοῦ ἀρχίσῃ τὸ φαγητό, σηκώθηκε νὰ κάμῃ τὴν προσευχή του. Μία μικρὰ κόρη τοῦ σπιτιοῦ ἔλεγε μετὰ τὴν μητέρα της τοῦτο τὸ περίεργον:

— «Μαμά μου, ὅταν ὁ ξένος σηκώθηκε νὰ κάμῃ τὴν προσευχή του, ἐγὼ ἤμουν κρυμμένη πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα καὶ εἶδα καὶ ἓναν ἄλλον ἄνθρωπον νὰ στέκεται κοντά του, ὥσπου τελείωσε τὸ φαγητό. Τὸ πρόσωπό του ἔλαμπε καὶ τὸ φόρεμά του ἦταν παράξενο».

— «Ὁ Χριστὸς ἦταν, παιδί μου», εἶπε ἡ μητέρα καὶ ἔκαμε μετὰ κατὰπληξιν τὸ σταυρὸ της.

Χωρὶς ἄλλο, ὁ Χριστὸς ἦταν, γιατί μετὰ τὴν ἀγάπην καὶ χαρὰ οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι δέχθηκαν τὸν ξένον καὶ τὸν περιποιήθηκαν μετὰ εἰς εἰς. Οἱ ἀπλῆς καρδιές τὸς ἦταν γεμάτες ἀγαλλίας. Ἄλλὰ καὶ ὁ ξένος φαίνεται πῶς μετὰ πολλὴν θέρημ ἔκαμε τὴν προσευχή του καὶ εὐχαρίστησε τὸν Κύριον γιὰ τὸ ἀπλὸ μετὰ τόσο καλὸδεκτο δείπνο, προσκαλῶντας τον νὰ τὸ εὐλογῇ.

Ἡ μικρὴ κόρη ἀξιώθηκε νὰ Τὸν ἰδῇ, ὅπως ἀξιώνονται ὅλοι ἐκεῖνοι, ποὺ Τὸν ἀγαποῦν ἀδολα καὶ γιὰ χάρι Του προσφέρουν ἔστω καὶ μικρὰς ὑπηρεσίας σ' ὁσους ἔχουν ἀνάγκην.

ΕΙΣΦΟΡΑΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΥ

ΛΟΓΟΙ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ

Μέσω κ. Ἀνδῆς Προυκάκη

Πιλαρινού Γεωργία	δρχ.	50
Λεμπέση Σοφία	»	100
Ζαχαριάδου Φωτεινὴ	»	50
Μελανίτου Ἀγλαΐα	»	50
Λάχανη Ἀρετὴ	»	200
Βαρλῆ Σοφία	»	50
Μπούτου Εὐφροσύνη	»	50
Δεριώτου Ἀσημίνα	»	50
Μπατίστα Ἀγγελικὴ	»	50
Μακρῆ Μαριάννα	»	50
Συρίγου Αἰκατερίνη	»	100
Σταύρου — Κακκίνη Θεοδώρα	»	500
Κούδερη Ἰωάννα	»	50
Λαυράτου Μαρία	»	50
Ἱ. Ν. Ἀγ. Ἀποστόλων	»	100
Κισρρά	»	200
Διάφοροι	»	617

ΣΥΝΟΛΟΝ

2.317

Μέσω Ἀρχιμ. Μερκουρίου Καλοσκάμη

Αὔγουστακὴ Μακαρία	δρχ.	200
Μπαρμπά Σοφία	»	100
Γκόφα Καλλιόπη	»	600
Ἀθανασιάδης Ἀνδρέας	»	200
Μαυρίκη Μαρία	»	100
Βιερονίκη Μοναχὴ	»	500
Θεοδωρίδης Γρηγόριος	»	500

ΣΥΝΟΛΟΝ

2.200

Μέσω Μαρίας Σανταμούρη(Τήνος)

Πιστοπλῆς Νικόλαος	δρχ.	100
Πλυτὰς Ἰωάννης	»	50
Δόκιμος Μοναχὴ	»	50
Πελαγία Μοναχὴ	»	100
Ἀνώνυμος	»	50
Πλυτὰς Δημήτριος	»	200
Γεώργιος Μ.	»	50
Σάρπη Μ.	»	100
Γκούζης Νικόλαος	»	100
Διάκος	»	200
Φλόμπουρη Καλομοίρα	»	100

ΣΥΝΟΛΟΝ

1.260

Μέσω Διαχειριστοῦ

Λ. Σ.	δρχ.	100
Κοστίδης Ἀναστάσιος	»	100
Χατζόπουλος Ἀθανάσιος	»	100
Ἀναπλιώτης Γεώργιος	»	1.500
Ἀνώνυμος	»	500
Ἀνώνυμος	»	200
Ἀθανασίου	»	1.000

ΣΥΝΟΛΟΝ

3.500

ΓΕΝΙΚΟΝ ΣΥΝΟΛΟΝ

9.277

Μίαν ἡμέραν ἕνας πλούσιος ἔμπορος τῆς Φραγκοῦρτης, καλεῖ ἕνα ὑπάλληλόν του καὶ τὸν ἐρωτᾷ : Μπορεῖς νὰ ἀναλάβῃς μίαν νέαν ἐργασίαν μας στὴν Ἀμερικὴν, καὶ σὲ πόσες ἡμέρες θὰ εἶσαι ἐτοιμὸς νὰ ἀναχωρήσῃς; Σὲ δέκα ἡμέρες, ἀπαντᾷ αὐτός, ἀφοῦ ἐσκέφθῃ ὀλίγον. Ἐπειτα ἐρωτᾷ ἄλλον. Σὲ τρεῖς ἡμέρας, τοῦ λέγει αὐτός. Καλεῖ ἄλλον. Ἀμέσως τώρα, ἀπαντᾷ αὐτός, εἰμαι ἐτοιμὸς νὰ ἀναχωρήσω. Καλὰ, τοῦ λέγει ὁ ἔμπορος, ἀπὸ τὴν ὥραν αὐτὴν εἶσαι συνεταῖρος μου στὴν νέαν αὐτὴν ἐπιχείρησιν. Καὶ ἐγένεν οὕτως ἀργότερα ἕνας ἀπὸ τοὺς πλουσιωτέρους τῆς Ἀμερικῆς. Ἡ χρίσιμος ὥρα εἰς τὸ στάδιόν του εἶχε φθάσει καὶ ἄρπαξε τὴν εὐκαιρίαν, διότι ἡ τοῦ ἐτοίμου.

Ἐσὺ, ἀγαγνώστα μου τί λέγεις; Εἶσαι ἐτοιμὸς, νὰ ἐξέλθῃς εἰς ἀπάντησιν τοῦ Νυμφίου σου, ἐὰν ἔλθῃ ἀπόψε, ἢ θὰ τρέχῃς ἐκεῖνην τὴν ὥραν, νύχτα, νὰ εὕρῃς ἔλαιον, διὰ τὴν λαμπάδα σου;!! Γίνεσθε ἐτοιμοὶ, λέγει ὁ Κύριος, διότι δὲν ἠξεύρετε τὴν ἡμέραν, οὐδὲ τὴν ὥραν.

**

Ἐνας γιατρός ἀπιστος γὰρ νὰ ἀποδείξῃ ὅτι δὲν ὑπάρχει ψυχὴ, ἐρωτᾷ ἕνα πιστόν : «Εἶδες ποτὲ μὲ τὰ μάτια σου καμμιὰ ψυχὴ; Ἀκουσες καμμιὰ ψυχὴ μὲ τ' αὐτιά σου; Ἐγεύθῃκες μὲ τὰ χεῖλη σου; Ἐμύρισες μὲ τὴν μύτην σου;» Ὁχι, ἀπαντᾷ ὁ πιστός. «Αἰσθάνθῃκες καμμιὰ ψυχὴ;» ἐρωτᾷ τέλος ὁ γιατρός! Ναι, ἀπαντᾷ ὁ πιστός. Τότε, λέγει θριαμβευτικῶς ὁ γιατρός, ἔχομεν τέσσαρας αἰσθήσεις, ἐναντίον μιᾶς.

Καὶ ὁ πιστὸς χριστιανὸς, μὲ τὴν σειρὰν τοῦ ἐρωτᾷ καὶ αὐτός : «Εἶδες ποτὲ γιατρέ μου μὲ τὰ μάτια σου κανέναν πόνον;!! Ἀκουσες μὲ τ' αὐτιά σου;!! Ἐγεύθῃκες μὲ τὸ στόμα σου;!! Ἐμύρισες μὲ τὴν μύτην σου;!! Ὁχι, ἀπαντᾷ ὁ γιατρός. Μήπως αἰσθάνθῃκες ποτὲ κανέναν πόνον; Βεβαίως, λέγει ὁ γιατρός.

Καὶ ἐδῶ ἔχομε τέσσαρας αἰσθήσεις ἐναντίον μιᾶς, λέγει ὁ πιστός. Καὶ ὅμως πιστεύεις ὅτι ὑπάρχει πόνος. Ἐστὶ καὶ ἐγὼ πιστεύω ὅτι ὑπάρχει ψυχὴ, γιατρέ μου, καὶ κάθε ψυχὴ θὰ δώσῃ μίαν ἡμέραν λόγον εἰς τὸν Δίκαιον Κριτὴν.

**

Κατὰ τὸν μεσαίωνα, ἕνας ἀγαθὸς ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ συνήθιζε νὰ παρακολουθῇ τὰς συζητήσεις τοῦ καθηγητοῦ Πανεπιστημίου, ποῦ γίνονταν τότε δημοσίᾳ καὶ σὲ γλῶσσα λατινικὴ. Τὸν ἐρώτησαν λοιπόν, ἂν ἠξεύρε λατινικὰ καὶ ἐκεῖνος, ὅπως ἦτο φυσικόν, ἀπήντησεν ἀρνητικῶς.

Καὶ πῶς ξεύρεις τότε ποῖος ἔχει ἄδίκον κάθε φορὰν; τοῦ εἶπαν.

Ἀπὸ τὸ ἐξῆς, ἀπήντησε. Ὅποιον βλέπω νὰ δριγλίζεται, καταλαβαίνω, ὅτι δὲν λογικεύεται πιά καὶ ἄρα δὲν ἔχει δίκαιον.

ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Νέοι!

Πᾶς ἄνθρωπος προσεύχεται. Ἡ προσευχή εἶναι ἀνάγκη τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου. Διὰ ταύτης ἀνυψώνεται καὶ ὁμοιάζει πρὸς τοὺς Ἀγγέλους, οἵτινες εὐρίσκονται πάντοτε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, προσευχόμενοι καὶ δοξολογοῦντες τὸν Θεόν. Ὁ χριστιανός, διὰ τῆς προσευχῆς, κατανοεῖ τὰ μυστήρια τοῦ κόσμου, «ἐν τῷ φωτί σου ὁψόμεθα φῶς» (Ψαλμ. ΛΒ' 10) καὶ ἐνισχύεται εἰς τὴν διάπραξιν τῆς ἀρετῆς. Ἀντλοῦμεν νέας δυνάμεις καὶ νέον θάρρος διὰ τὴν ζωὴν, διότι ἡ προσευχή εἶναι «ἡ ἐσωτερικὴ ἀναπνοὴ τῆς ψυχῆς, ἥτις εἶναι ἐπίσης ἀναγκαῖα διὰ τὴν ζωὴν αὐτῆς, ὥς εἶναι ἀναγκαῖα διὰ τὴν ζωὴν τοῦ σώματος ἡ ἀναπνοὴ τοῦ ἀέρος τῆς γῆς». Ἡ ἀληθὴς μελέτη τοῦ Θεοῦ καὶ λατρεία δὲν εἶναι ξηρὰ καὶ ἀγονος φαντασία· εἶναι ἀγάπη καὶ ἀφοσίωσις πρὸς τὸν Θεόν καὶ τὸν νόμον του. Αὕτη ἐνισχύει τὸν ἄνθρωπον εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν καὶ τὸν διδάσκει τὸν ὑψηλὸν προορισμόν, δι' ὃν ἐδημιουργήθη.

Ταρβάσεται ὑπὸ τῶν ἐπιθυμιῶν τῆς σαρκὸς; προσπίπτων ταπεινῶς προσεύχεται καὶ γίνεται ἰσχυρὸς καὶ νικᾷ αὐτοὺς.

Ἐφορμαῖον, ὡς ἄγριοι θαίμονες, αἱ ἐπιθυμίαι τοῦ κόσμου καὶ τὰ πάθη τοῦ φθόνου, τοῦ μίσους, τῆς ἀκολασίας; προσπίπτων πρὸς τὸν Θεόν προσεύχεται καὶ οἱ πειρασμοὶ φεύγουν. Ἡ προσευχή εἶναι ἡ φλογὶν ῥομφαία, ἐκδιώκουσα μακρὰν τοῦ παραδείσου τῆς ψυχῆς τὰς μιαιφὰς ἐπιθυμίας. Ἡ προσευχή, ἥτις εἶναι ὁμιλία τῆς μετὰ τοῦ Ἁγίου Θεοῦ, ἀνυψώνει τὸν ἄνθρωπον «εἶναι τὸ μέγιστον δῶρον, ὅπερ δυνάμεθα νὰ προσφέρωμεν αὐτῷ· ἀλλ' εἶναι συνάμα καὶ τὸ μέγιστον δῶρον, ὅπερ δυνάμεθα νὰ λάβωμεν παρ' αὐτοῦ».

Δὲν προσεύχεσαι, ὦ νέε; ψυχραίνεσαι θρησκευτικῶς καὶ περιπίπτεις εἰς ἁμαρτίας. Δὲν προσεύχεσαι, ὦ νέε; ἀποθαίνεις ὡς τὰ κτήνη, τὰ ὁποῖα δὲν προσεύχονται. Μεταβαίνετε, ὦ νέοι, εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν καὶ δὴ κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν. Ἐκεῖ ἀκούει κανεὶς τὴν μελωδίαν τῶν θείων καὶ ἱερῶν λόγων καὶ τρέφεται πνευματικῶς. Ἐκεῖ βλέπεις τὰς ἱερὰς εἰκόνας τοῦ Κυρίου καὶ τῶν Ἁγίων τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀγάπης. Ἐκεῖ ἐπικαλεῖσαι τὴν θείαν εὐλογίαν, ἥτις πλουσία κατέρχεται καὶ ἀναπαύει τὴν ψυχὴν. Ἐκεῖ ἡ ἀμειψάνεια τὴν «ἀγίαν ῥομφαίαν, δῶρον παρὰ Θεοῦ, δι' ἧς θρασυεῖς τοὺς ὑπεναντίους» (Β' Μακκαβ. ΙΕ' 15).

«Γρηγορεῖτε καὶ προσεύχεσθε» (Ματθ. ΚΣΤ' 41).

Ἀγωνίζεσθε κατὰ τῶν πειρασμῶν. Σήμερον αὐχῶς, εἴπερ ποτέ, ἐπικρατεῖ ἡ ἀνομία καὶ ἡ ἀδικία· ἡ προσήλωσις εἰς τὰ ὀλίκα. Ἐντεῦθεν αἱ κοινωνίαι καὶ τὰ ἔθνη παρίστανται φεῦ! ὡς πολυκύμαντος θάλασσα, ἐξαγριουμένη καὶ φρυάττουσα καὶ ἀπειλοῦσα νὰ καταβροχθίσῃ τὸν ἄνθρωπον, διαπλέοντα τὸ πολυκύμαντον τῆς ζωῆς πέλαγος. Ἐξεγείρονται τὰ ἔθνη καὶ κλυδωνίζονται καὶ συστρέφονται. Χιλιάδες δὲ ἀνθρώπων χάνονται καὶ πόλεις ἐρημιοῦνται καὶ τὰ ὄρατα μνημεῖα τῆς τέχνης καὶ τῆς ἐπιστήμης ἐξαφανίζονται. Τίς ἡ αἰτία τούτων; Ἡ ἀπιστία καὶ ἡ συνετεία ταύτης κατὰπτωσις τῶν ἡθικῶν ἀρχῶν καὶ ἀξιών. Μόνον ἡ θρησκεία, ἐξ ὀγδὼν ἀρχῶν ὁμοιωμένη, δύναται κοσμίως

νὰ ρυθμίσῃ τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων καὶ νὰ σώσῃ τὰς κοινωνίας καὶ τὰ ἔθνη. Προσέλθετε λοιπόν, ὦ νέοι, εἰς τὴν σωτήριον θρησκείαν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ζητήσατε, ὦ νέοι, διὰ τῆς προσευχῆς ζωὴν καὶ δύναμιν. Ὡς εἶναι, γενναίως καὶ ζῶντες ἐν Χριστῷ θ' ἀνορθώσατε τὰς κοινωνίας καὶ τὸ ἔθνος. Θὰ γίνουν τότε τὰ «πᾶν τὰ καὶ νῦν» καὶ καινὸς καὶ ὁραῖος πολιτισμὸς ἐπὶ στερεῶν βάσεων ἐδραιούμενος.

ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

Τί ἢμπορεῖ τὸ λογικὸν νὰ ἐννοήσῃ; Σχεδὸν τίποτε· ἡ πίστις ὅμως ἀγκαλιόζει τὸ ἀπείρον. Ἐκεῖνος, λοιπόν, ποὺ πιστεύει εἶναι ἀνώτερος ἐκείνου ὁ ὁποῖος εἰς τὸ λογικὸν στηρίζεται, ἡ δὲ ἀπλότης τῆς καρδίας εἶναι κατὰ πολὺ προτιμότερα ἀπὸ τὴν γνώσιν, ποὺ τρέφει τὴν ἀλαζονείαν. Ἡ ἐπιθυμία τῆς γνώσεως κατέστρεψε τὸν πρῶτον ἄνθρωπον· ἔλκει τὴν γνώσιν, καὶ εἶρε τὸν θάνατον. Ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος μᾶς ὁμιλεῖ εἰς τὰς Γραφάς, δὲν ἠθέλησε νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν ματαιὰν περιέργειάν μας, ἀλλὰ νὰ μᾶς διαφωτίσῃ ἐπὶ τῶν καθαρῶν μας, νὰ ἀσκήσῃ τὴν πίστιν μας, νὰ καθαρῇ καὶ νὰ θρέψῃ τὴν ψυχὴν μας μετὰ τὴν ἀγάπην τῶν ἀληθινῶν ἀγαθῶν, ποὺ περικλείονται ὅλα εἰς Αὐτόν. Τὸ ταπεινόφρον πνεῦμα εἶναι, θεὸν, ἡ ἀναγκαιοτέρα προδιάθεσις διὰ τὴν καρποφόρον ἀγάγνωσιν τῶν ἀγίων διδλίων, καὶ ὅταν κατανοῇ κανεὶς πόσον αὐτὰ εἶναι ἀνώτερα ἀπὸ τὴν ἀσθενὴ καὶ περιορισμένην μας διάνοιαν, τότε ἀποδεικνύει, ὅτι πραγματικῶς ἐπωφελεῖται ἐξ αὐτῶν.

Ἄφοῦ ὁ Θεὸς ὀφείλει νὰ εἶναι τὸ τέλος, ὁ τελικὸς σκοπὸς ὅλων μας τῶν πράξεων καὶ ἐπιθυμιῶν, εἶναι ἀνάγκη εἰς ὅλην μας τὴν ὁδὸν νὰ ἀποφεύγωμεν νὰ ἀφίνωμεν τὸν ἑαυτὸν μας νὰ παρασύρεται ἀπὸ τὰς φυσικὰς μας κλίσεις, ποὺ τείνουν τὰ πάντα νὰ ἀποδίδουν εἰς τὸ ἐγώ μας. Καὶ ἐπειδὴ κανεὶς δὲν γνωρίζει τὸν ἑαυτόν του, καὶ δὲν ἢμπορεῖ διὰ τοῦτο νὰ εἶναι ὁδηγὸς τοῦ ἑαυτοῦ του, ἡ φρόνησις ἀπαιτεῖ νὰ μὴ προβαίνωμεν εἰς κανέν διόρθωσιν πρὶν ἢ σκεφθῶμεν καλὰ μετὰ τὸ πνεῦμα τῆς ὑποταγῆς καὶ ταπεινώσεως. Ἡ ὁρθὴ καὶ δικαία αὕτη δυσπιστία πρὸς τὸν ἑαυτόν μας προλαμβάνει τὰς πτώσεις καὶ καθαρῇ τὴν καρδίαν. «Βοὴ ἡ καλὴ φυλάξει σε... ἵνα ῥύσῃται ἀπὸ ὁδοῦ κακῆς». (Παρ. β' 11, 12).

«Ἡ ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΔΕΚΑΜΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ:

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 628.280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Υπεύθυνος συντάξεως Γεώργιος Κόιτης
Κάνιγγος 32—Ἀθήναι 147

ΣΥΝΑΡΟΜΑΙ:

Ἐσωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δραχμὰς 15.—
» Ἐτησίᾳ » 30.—
Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δολλάρια 2
» Ἐτησίᾳ » 4

Τιμὴ Φύλλου δρχ. 1

Σεχονοτα και ΚΡΙΣΕΙΣ

ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΤΩΝ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ

— Την 15 Αυγούστου, έορτήν της Κοιμήσεως της Θεοτόκου οί Σεβ. Ἀρχιερεῖς ἡμῶν ἐκινήθησαν ὡς ἀκολούθως :

1) Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος κ.κ. Αὔξεντιος ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Ταμπουρίων. Κατὰ τὴν λιτανεῖαν τῆς Ἀγ. Εἰκόνης συμπαραστέτησαν αὐτῷ οἱ 1) Ἀρχιμ. Παντελεήμων Τσαλούπης, ἐφημέριος τοῦ Ἱ. Ναοῦ 2) ὁ Ἀρχιμ. Μερκούριος Καλοσκάμης 3) ὁ Ἀρχιμ. Παῖσιος Φινσκαλιωτάκης καὶ 4) ὁ Ἱερομ. Παῖσιος Λουλουργᾶς. Ἡ ἐφετεινὴ κοσμοσυρροή ὑπῆρξεν ἀνευ προηγουμένου.

2) Ὁ Σεβ. Διακλείας κ.κ. Ἀνάκιος εἶχε κατασκευασμένην Ἀρχιερατικὴν ἀγρυπνίαν εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν του, συμπαραστατούμενος τὸ ἑσπέρας ἐκτὸς τοῦ Ἱερομ. Ἀντωνίου Γιωργαντᾶ καὶ τοῦ Ἱεροδιακόνου του Ἀκακίου... καὶ ὑπὸ τοῦ Ἱερομ. Παΐσιου Λουλουργᾶ.

3) Ὁ Σεβ. Σαλαμίνος κ.κ. Γερόντιος ἐτέλεσεν κατασκευασμένην ἀγρυπνίαν εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Εὐαγγελιστρίας Ὁρωποῦ (ἁειμν. Πατριῶνος) συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμ. Γερμανοῦ Κόζη καὶ τοῦ Ἱεροδιακόνου του Ἐπιφανίου.

4) Ὁ Σεβ. Ἀστορίας κ.κ. Πέτρος ἐλειτούργησε ἐν μέσῳ πυκνοῦ ἐκκλησιάσματος εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου εἰς Πυρί - Θηβῶν συμπαραστατούμενος ὑπὸ τῶν Ἀρχιμ. Χρυσοστόμου Κιούση καὶ Θεοκλήτου Σταύρου.

ΕΓΚΑΙΝΙΑ

— Τὴν Κυριακὴν 21 Αυγούστου ἐ.ε. ἐτελέσθησαν τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Γεννήσεως τῆς Θεοτόκου, τοῦ Ἱεροῦ Παρθενῶνος τῆς Ἀγ. Τριάδος Μενδανίτσας - Λοκρίδος ὑπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου κ.κ. Αὔξεντιου.

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

— Τὴν 17 Σεπτ. ἡμέραν Σάββατον, ἐορτήν τῶν Ἀγίων Ὑναϊκῶν Σοφίας καὶ τῶν τέκνων αὐτῆς πανηγυρίζει ὁ τρισυνόστατος Ἱ. Ναὸς Εὐαγγελιστρίας Κορυδαλλοῦ δι' Ἀρχιερατικῆς λειτουργίας.

— Τὴν 24 Σεπτ. ἡμέραν Σάββατον, ἐορτήν τῆς Παναγίας Μυρτιδιωτίσσης πανηγυρίζουν τὰ ὁμώνυμα Ἱερὰ Ἡσυχαστήρια 1) Ἡλιουπόλεως δι' Ἀρχιερατικῆς λειτουργίας καὶ 2) Σταμάτας δι' ἀγρυπνίας.

— Τὴν 1 Ὀκτωβρίου ἡμέραν Σάββατον, ἐορτήν τῆς Ἀγ. Σκέπης πανηγυρίζει δι' Ἀρχιερατικῆς ἀγρυπνίας τὸ ὁμώνυμον Ἱερὸν Ἡσυχαστήριον παρὰ τὸ Μπογιᾶτι - Ἀττικῆς.

ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΑ

Καὶ πάλιν ἐφέτος ὡς Πρεδρός τῶν Κατηχητικῶν σχολείων, διορίσθη ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου ὁ Σεβασμ. Σαλαμίνος κ.κ. Γερόντιος.

Οἱ κατηχηταὶ καὶ αἱ κατηχήτριαι τῶν ἐνοριῶν νὰ προετοιμασθῶν διὰ νὰ λάβουν ὁδηγίας καὶ κατευθύνσεις παρὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου καὶ νὰ ἐπιδείξουν ἀνώτερον τοῦ προηγουμένου ζῆλον.

ΔΩΡΕΑ

Ὁ Ζηλωτὴς Μοναχὸς Ἀχιλλίος ἐξ Ἀγ. Ἀννης Ἀγ. Ὅρους κατέθετεν ὑπὲρ τοῦ Ἱ. ἡμῶν Ἀγῶνος ἐκ τοῦ ὑστερήματός του χιλίας (1000) δραχμὰς εἰς μνήμην τῶν ἀοιδίμων Γερόντων αὐτοῦ Ἐλευθερίου, Παχομίου καὶ Συμεῶν τῶν Μοναχῶν, πιστεύων ὅτι ἡ μικρὰ αὕτη προσφορά του εἶναι τὸ καλλύτερον μνημόσυον τῶν προσφιλῶν νεκρῶν του.

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Πρὸς τοὺς εὐλαβεστάτους Ἀρχιεμανδρίτας, Ἱερομονάχους καὶ Ἱερεῖς τῆς καθ' ἡμᾶς ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος καὶ Ἐξωτερικοῦ.

Τέχνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ καὶ ἐπιπόθητα,

Χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ, παρ' ἡμῶν δὲ ἐγκάρδιος εὐχή καὶ εὐλογία.

Εἰς τὰς ἀκοὰς ἡμῶν ἐφθασεν ἡ πληροφορία, ὅτι ἐνιοὶ ἐκ τῶν Κληρικῶν ἡμῶν ἐπιτελοῦσι τὸ Μυστήριον τῆς Θείας λειτουργίας μὲ ἓνα μόνον πρόσφορον. Τοῦτο ὡς ἀντικανονικὸν καὶ παράτυπον δημιουργεῖ μεταξὺ τῶν Ἱερέων σκάνδαλα καὶ πειρασμοὺς, ἐκατέρων ὑπερασπιζόντων τὰς ἀπόψεις αὐτῶν.

Ἡ Ἱερὰ ἡμῶν Σύνοδος ἐνδιαφερομένη πάντοτε διὰ τὴν εἰρήνην τοῦ ποιμανίου Αὐτῆς καὶ διὰ τὴν ἀκριβὴ τήρησιν τῶν παραδοθέντων ἡμῖν Ἱερῶν καὶ Ὁσίων παρὰ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καὶ Πατέρων ἡμῶν, ἀποφάγουσα ὡς ἀπὸ ὀφews πᾶσαν παρέκκλισιν, νεωτερισμὸν καὶ καινοσημίαν ἐν τοῖς ἐκκλησιαστικαῖς πράγμασι, κατὰ τὸ «στήκετε καὶ κρατῆτε τὰς παραδόσεις...» ἐπελάβετο τοῦ ἀνωτέρου ζητήματος καὶ ἐν τακτικῇ συνεδρίᾳ Αὐτῆς ἀπεφάσισε τὰ ἀκόλουθα.

Ἀπαγορεύει αὐστηρῶς, συνωδᾷ τῇ Ἡ' Κανόνι τοῦ Ἀλεξανδρείας Θεοφίλου (389) καὶ τῇ ὑποσημειώσει αὐτοῦ, ἐπὶ ποινῇ ἀργίας τὴν τέλεσιν τῆς Θείας λειτουργίας μὲ ἓνα μόνον πρόσφορον.

Ἐντολὴ τῆς Ἱ. Συνόδου Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος
+ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Αὔξεντιος